

ДО 100-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ВІКТОРА МИКОЛАЙОВИЧА ДЗЯКА

«Медицина насправді є найблагодійніше з усіх мистецтв», але при цьому це ще й титанічна праця та безмежна любов до людей. Це висловлювання Гіппократа, як ніщо інше, визначає сенс життя Лікаря від Бога, Лікаря для людей Віктора Миколайовича Дзяка. Цілеспрямованість, наполегливість, сумлінність, самовідданість справі, вимогливість до себе та інших, самокритичність та допитливість – це риси людини, яка стала для багатьох еталоном у медичній науці. Цими якостями володів талановитий вчений Дніпропетровського медичного інституту, доктор медичних наук, професор, заслужений діяч науки УРСР, кавалер ордена Леніна Віктор Миколайович Дзяк.

Не можливо не захоплюватися людиною, яка своїм талантом і любов'ю до праці здолала всі перешкоди на своєму шляху і досягла нездоланих висот, проклала дорогу в науку наступним поколінням медиків. Його характер, сила волі, незламність, на жаль, гартувалися випробуваннями Другої світової війни, але доля доброзичлива до сміливих та завзятих.

Віктор Миколайович все життя присвятив вивченню ревматології та кардіології, увійшовши до когорти провідних медиків країни цієї галузі.

В умовах відсутності належного матеріально-технічного оснащення він зумів організувати роботу біохімічної лабораторії і запропонувати комплекс біохімічних досліджень, що дозволяв з високим ступенем вірогідності оцінювати активність запального процесу при ревматизмі.

Він був одним із зачинателів становлення спортивної медицини та ініціатором організації кафедри в медінституті і спортивно-лікувального диспансеру. Спільно з професорами І.І. Кри-

жанівською та В.П. Аршавою було ретельно розроблено та вперше впроваджено в Україні поетапне лікування хворих з гострим інфарктом міокарда та організовано інфарктний лікувальний центр, який став школою передового досвіду в Україні.

Віктор Михайлович уперше порушив питання про необхідність медичної реабілітації хворих із серцево-судинною патологією.

Багато в чому він випереджав інших науковців, так у 60-х роках особливу увагу приділяв проблемі гі-

пертензивного серця, яка набула глибокого розвитку лише у 80-х. Одночасно досліджував проблеми серцевої недостатності, механізми її розвитку та компенсації. Розробляв питання діагностики та терапевтичної тактики лікування ішемічної та гіпертонічної хвороби серця, ревматичних вад серця, порушень ритму серця.

За ініціативою Віктора Миколайовича у Дніпропетровську був створений один із перших в Україні центр з лікування миготливої аритмії із застосуванням електрокардіоверсії. Кафедра госпітальної терапії № 2, яку він очолював з 1958 до 1981 р., стала першим центром викладання основ клінічної імунології.

Розмаїтість наукових інтересів Віктора Миколайовича була безмежною. Він давав поради, вказував на необхідність вивчення тих чи інших проблем у суміжних клінічних галузях: неврології, психіатрії, оториноларингології, акушерстві, дерматовенерології, хірургії та інших. Пропозиції В.М. Дзяка здобували визнання і широке впровадження.

Бажання поділитися власним досвідом реалізувалося у виданні 24 монографій і понад 300 нау-

кових статей. Під його керівництвом захищено 21 докторську і 160 кандидатських дисертацій.

Широта його натури поєднувалась з високою ерудицією, внутрішнім благородством, щедрістю і величчю розуму та серця.

Своїм життям він довів, що великий талант вимагає великої працьовитості. Він був вимогливим до своїх учнів так само, як і до себе, бо усвідомлював велику відповідальність, що лягала на його плечі, адже був не лише провідним медиком, а й обдарованим викладачем.

Колектив кафедри госпітальної терапії № 2 у 1968 році
I ряд: Л.А. Мітрохіна, Л.В. Вільковський, В.М. Дзяк, Є.І. Ємельяненко;
II ряд: Н.Д. Чухрієнко, І.М. Кардашевська, А.І. Норова, Ю.П. Риндіна,
З.К. Алексєєнко, Л.А. Виноградов, В.С. Наливайко;
III ряд: О.Б. Бородін, Л.П. Ступак, С.В. Петій, В.І. Шабельник